

mjeńši, khodžeše Jan husto k Radžinecom, hdyž pak bě Wjacław bóle wotrostł, khodžeše wón k Janej do lěsa. Jan wšak tež poča stary być a wulke běhanje so jemu wjacy njelubješe. Radžinec „Sultan“, swěrný wulki pos, Wjacława kóždy raz k Janej přewodžeše, zo so njetrjebaše bojeć přez lěs hić. Pozdžišo wšak tež Hanušec džěsći hdys a hdys sobu džěštej. Jan nawučí Wjacława čěsku řeč dospołnje z tym, zo z nim ženje hinak njerěčeše khiba čěski. Wón měješe cyle prawje, zo Wjacław serbski pola Radžinec doma derje dosć nawuknje a zo dyrbitaj wonaj krótki čas, kiž mataj za so, jeno na nawuknjenje jeho maćeřšćiny nałožić. Hdyž bě Wjacław dwanaće lět, započinaštaj z Janom tež něšto mało němski wuknyć. Wjacław drje němski ženje tak derje njenawukny kaž čěšćinu, ale wón by sebi tola z Němcom tak někak dorozymić mohł. Tež zo by čitać mohł, jeho Jan kusk nawjedowaše a potom prócowaše so wón sam dale, tak zo swojeho wučerja bórzy přetrjechi.

Trochu pisać nawukny Wjacław z druhej přiležnosću, přetož w tym Jan runje jara wustojny njebě, ale bě to jena z jeho słabšich stronow. Khěžkař we wsy měješe wuja w měsće, kiž bě tam za pisarja. Tón khodžeše skoro lěto wot lěta na dvě, tři njedzele do wsy na prózdniny. Z nim powukny Wjacław trochu pisać a potom próco-